

Information *Wärnadsbladet*
10-11-12. 1962.

om

Nordiska Rikspartiet

och dess

Ledare

Som en allmän regel gäller att man för att kunna bedöma en ideologisk rörelse, och de människor som representerar den, icke får lyssna enbart till vad dess motståndare säger eller skriver; man måste genom studium av föreläsens program och genom personliga sammanträffande med dess ledning, försöka bilda sig en klar uppfattning om vad orsaken kan vara till de osakliga angreppen från motsatta ideologier.

I enlighet med denna regel har jag vid vistelse i Stockholm varit gäst hos Nordiska Rikspartiets ledning, nygifta paret Vera Lindholm och Göran Öredsson.

Jag kunde därvid konstatera att det negativa som i den svenska pressen skrivits om Nordiska Rikspartiet och dess ledning huvudsakligen har sin grund i en medveten vilja att ställa i övrigt oförvitliga svenska medborgare i en så ofördelaktig dager som möjligt, enbart därför att de kämpar för en ideologi som anses farlig för den enväldshärskande demokratien.

★
G. A. Öredsson visade sig vara en normal och välbalanserad ung man som på ett anmärkningsvärt sätt avviker från den uppfattning som den demokratiska pressen bibringat sina läsare om honom. Han företer ej heller någon som helst likhet med 1930-talets stöveltrampande och uniformsklädde svenske nationalsocialist. Klädd i en snygg mörk kostym, boende i en modern lägenhet i en av Stockholms sovstäder och hederligt yrkesarbetande som vilken socialdemokrat som helst, gör han vid första mötet ett mycket gott intryck, som blir bestående.

Påståendena att han skulle åtnjuta

mot en högre tillvarelseform. En enda natt under Guds fria himmel blev så full av överväldigande njutningsmoment, att ord av tacksamhet framstod för fadda, för att kunna användas. Må därför alla likasinnades tacksamhetsvilja flyta samman till en kraft, som lyfter till ett högre plan, bortom den gräns, mot vilken vi alla sträva.» Så skrev kämpen Donar 1946. Må nu vår tacksamhet komma även honom till del för hans insats i FRIHETSKAMPEN.

Nils Rydström.

ekonomiskt stöd från de gamla national-socialistiska kretsarna vilar ej hellen på verklighetens grund, de flesta medlemmarna i partiet är omkring 20-årsåldern, och största delen av omkostnaderna har han fått hämta från egna arbetsförtjänster. De många ungdomliga medlemmarna tyder på att de unga i en ständigt stigande omfattning genomskådar den ohållbara grund på vilken den demokratiska världsåskådningen vilar. Detta är ju för övrigt ej så märkligt, då enligt Are Waerland alla lärda män redan 1913, då han skrev boken Tankens makt, hade totalt utmönstrat den materialistiska världsbild på vilken demokratierna och de närbesläktade marxistiska ideologierna vilar. Det tar tid för de stora massorna att ändra åsikt!

★

Vera Lindholm visade sig vara en kvinna som lika markant avviker från den vrångbild demokratpressen målat. I dagens slätstrukna likriktnings-Sverige är det en mycket positiv överraskning att möta en yrkesarbetande gift kvinna, med starka politiska intressen, som helt lyckats bevara sin speciellt kvinnliga intuition och livsstil. Hon är född i Tyskland 1928 och uppfostrad i Hitler-jugend. Före andra världskriget fick hon bevillna en del av den av polackerna icensatta förföljelsen av den tyska minoriteten inom polska korridoren. Omkring 2 miljoner tyskar blev här placerade utanför sitt fäderneslands gränser vid Versaillesfreden. Redan då sades det också att här var platsen för nästa krigsutbrott.

Enligt icke officiella uppgifter blev här sommaren 1939 omkring 62.000 tyska bönder mördade. En av Vera Lindholms släktingar föll offer för en föga human avrättningsmetod — två hästar som drog på var sitt håll slet sönder det arma offret. Sedan den tyska armén besatt området upprävdades och identifierades och fotograferades de flesta offren och en bok utgavs med bilder och allt på både tyska och engelska. Men vem tror på en slagen fiende? Ingen! Det är bekvämast att skylla allt på den som ej kan slå igen.

Det är 17 år sedan Tyskland kapitulerade utan villkor, men hatet mot den

VERA LINDHOLM

slagne sitter i. När kriget var hotande nära under Kuba-krisen fick Vera Lindholm på nytt en påminnelse därom, då hon vid en politisk debatt fick följande kalldusch över sig: »Varför skjuter man inte alla tyskar så att det äntligen kunde bli fred i världen.» Den som säger så kan väl i varje fall ej göra anspråk på att kallas för kristen och efterlevande budet: »Dömen icke på det att I själva må bli dömda.» Sanningen kanske är den att vi har många hedniska demokrater i vårt just nu ombonade land. Men att kunna mottaga en sådan osaklig och orättvis nedsättning av ens eget folk med ett förlåtande smäleende tyder på att Vera Lindholm fått en god kristen uppfostran inom Hitler-jugend!

G. A. Öredsson är enligt egen uppgift född till nationalsocialist. Redan i unga år ägnade han all sin fritid åt att studera tillgänglig litteratur om det nationalsocialistiska Tyskland och kunde på så sätt lätt genomskåda den vrångbild tidningspressen gett om det Tredje Riket. — Här må anmärkas att detta ej behöver innebära några osanningar. Man bara plockar fram och inför allt negativt om den nation man vill brännmärka och intet annat än positivt om dess motståndare, därmed är saken klar, ty ännu har vi inga fullkomliga människor och nationer på jorden!

Öredssons framtidsplaner var att efter genomgången utbildning på lantmannaskola och folkhögskola samt underbefälsutbildning vid I 6, bli stadsträdgårdsmästare. Han hade träffat en flicka — den första ungdomskärleken — och allt var väl planlagt för en ljus och förhoppningsfull framtid... Men redan 1952 väcktes hans inboende rättskänsla till liv genom de osakliga förföljelserna av de s. k. krigsförbrytarna; av soldater som med livet som insats kämpat för en idé de trodde på, och han började skriva insändare i tidningarna. Verksamheten blev alltmer intensiv och tre år senare tog han initiativet till bildandet av Nor-

diska Rikspartiet och grundade tidningen Nordisk Kamp, vilken före den av LO genomförda tryckeribojkotten hade omkring 3000 betalande/prenumeranter.

Därmed var tiden inne för det val som alla människor förr eller senare ställas inför, om de försöker lyda sitt samvete och göra det de inom sig anser vara rätt: hans fästmö ställde ultimatum — han fick välja mellan henne och politiken. Valet utföll, inte utan inre kamp, till politikens förmån.

En tid därefter flyttade Oredsson till Stockholm och inledde verksamheten där med en serie möten. Till ett av mötena som samlade 600 deltagare, och varav hälften ditkommit med avsikt att föra oljud och förstöra mötet, kom även Vera Lindholm. Under det allmänna tumultet och oväsendet, osynligt för fridstörarna, tändes som en blixt från klar himmel ömsesidig sympati mellan henne och Göran Assar Oredsson, som slutligen ledde till en för Nordiska Rikspartiet och för dem båda ovanligt lycklig och ändamålsenlig förening.

★

På sitt kontor har G. A. Oredsson en påfallande god ordning. Allt som rör den ideologiska rörelsen, sedan starten med tidningsartiklarna 1952, finnes arkiverat och försett med prydligt textade förklaringar. Han är också mycket noga med att hålla ingångna avtal och har ej sinne för ekonomiska äventyr.

Nyligen har han besökt Norge och sammanträffat med männen kring den norska tidningen Folk og Land. Denna tidning har en följd av år försökt sprida en rättvis upplysning om det s. k. »rettsoppgøret» mot Vidkun Quisling, som, okänt för nästan alla, var den store nationalhjälten Fritiof Nansens bästa vän och medarbetare vid den omfattande hjälpverksamhet som Nansen bedrev i det av bolsjevikerna förhärjade Ryssland efter första världskriget.

Folk og Land har också påvisat varför Quisling kunde dömas som landsförrädare — hans domare förstod helt enkelt ej hans livsåskådning. De kunde icke fatta att han medvetet fattat den urgamla men förnyade ariska andliga synen på livet, som helt enkelt är kristendomen befriad från den judiska materialismen. Quisling var fullkomligt övertygad om sina idéers riktighet och han trodde att människan lever liv efter liv på jorden, och för varje liv samlar allt mer livserfarenhet, som utgör grunden för nästa återfödelse. När han skulle skjutas var han fullkomligt lugn, och småleende gick han fram till exekutionsplutonen och tog adjö av dem alla. Sedan blev det ett dröjsmål på en timma, men det bekom ej Quisling något. Han trodde som han lärde att döden ej är mer än som en blinkning med ögat, sedan börjar en annan tillvaro...

Quisling var i mycket överlägsen Adolf Hitler och denne erkände inför det oundvikliga nederlaget att den av Quisling re-

kommenderade östpolitiken hade varit den rätta.

När Quisling var skjuten skrev en demokratisk tidning i Norge:

»När nationalsocialismen en dag förenar sig med kristendomen blir den farlig. Och den dagen kommer.» Därmed vet vi vad demokratien innerst inne fruktar mer än något annat — ett politiskt system som i sin politik strävar efter att tillämpa de kristna normer vilka nu är på väg att utmönstras ur skolorna.

I motsats till Hitler-Tysklands politik, som var inställd på kamp mot öster, följder Nordiska Rikspartiet Vidkun Quislings positiva Rysslands-politik, helt i överensstämmelse med E. J. Stagnelius skaldedikt Vladimir den Store, som också påvisar att de svenska vikingar som grundlade Ryssland visste vad de gjorde.

Den tyska nationalsocialismen fördes fram till sin maktställning med hjälp av yttre nöd, arbetslöshet och kommunistisk anarki. Det stora problemet för en kamp-rörelse som Nordiska Rikspartiet är hur man skall kunna vinna nya anhängare för ett program som kräver offervilja. Jag frågade G. A. Oredsson om han tror att det måste bli arbetslöshet och nöd även i vårt land, för att framgången skall komma, eller om det kan bli framgång genom ett inre moraliskt uppvaknande hos särskilt de unga. — Svaret blev: »Jag tror mer på ett inre uppvaknande.»

Nils Rydström.